

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 216/2025-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 5CoPr/14/2015, sp. zn. 5CoPr/7/2019, sp. zn. 5CoPr/4/2022 a sp. zn. 5CoPr/14/2024 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 5CoPr/14/2015, sp. zn. 5CoPr/7/2019, sp. zn. 5CoPr/4/2022 a sp. zn. 5CoPr/14/2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Krajskému súdu v Bratislave **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 5CoPr/14/2024 konal bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **3 000 eur**, ktoré mu **je** Krajský súd v Bratislave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevychováje**.
- Náhradu trov konania pred ústavným súdom sťažovateľovi **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 216/2025-18 z 27. marca 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú mu 18. februára

2025 v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5CoPr/14/2015, sp. zn. 5CoPr/7/2019, sp. zn. 5CoPr/4/2022 a sp. zn. 5CoPr/14/2024 (ďalej aj „odvolacie konania“, spolu aj „napadnuté konanie“). Tiež žiada prikázať krajskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5CoPr/14/2024 konať bez zbytočných prietáhov, priznať primerané finančné zadost'učinenie 20 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Vo zvyšnej časti vo vzťahu k namietanému postupu Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18Cpr/3/2012 [konanie pôvodne vedené pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh, ako aj z ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou okresnému súdu 3. mája 2012 domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenia, že pracovný pomer trvá; súčasne požaduje náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru. Prvýkrát o jeho žalobe rozhodol okresný súd zamietajúcim rozsudkom č. k. 18Cpr/3/2012-541 z 18. júna 2015. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa rozsudkom č. k. 5CoPr/14/2015-598 z 25. októbra 2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Proti uvedenému rozsudku sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 7Cdo/226/2017 z 13. februára 2014 tak, že rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nedostatku náležitostí odôvodnenia. Na to krajský súd uznesením č. k. 5CoPr/7/2019-715 z 22. novembra 2019 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po opakovanom prejednaní veci pred súdom prvej inštancie okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 18Cpr/3/2012 z 11. januára 2022 a žalobu znova v celom rozsahu zamietol. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 5CoPr/4/2022-1108 z 30. mája 2023 v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Aj tento odvolací rozsudok sťažovateľ napadol dovolaním. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6CdoPr/10/2023 z 30. októbra 2024 znova rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v podstate so zopakovaním dôvodov svojho predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia, keď podľa názoru najvyššieho súdu sa ani na druhýkrát odvolaciemu súdu nepodarilo dostať povinnosti zaujať adresné stanovisko k argumentácii z odvolania alebo aspoň zrozumiteľne vysvetliť, prečo námietka odvolateľa bola bez právneho významu, a v prípade iných námietok ozrejmiť, prečo spôsob nazerania na problém neboli spôsobilé ovplyvniť (bod 16 ostatného uznesenia najvyššieho súdu) a zároveň bližšie objasniť, v čom toto pochybenie odvolacieho súdu spočíva (body 17 a 18 ostatného uznesenia najvyššieho súdu). Po vrátení veci z najvyššieho súdu je táto aktuálne vedená pred krajským súdom pod sp. zn. 5CoPr/14/2024.

3. Vec už bola dvakrát predmetom konania aj pred ústavným súdom, v ktorom sťažovateľ namietal prietahy v postupe bývalého okresného súdu v spore vedenom pod sp. zn. 18Cpr/3/2012. Ústavný súd najskôr uznesením č. k. I. ÚS 220/2013-17 zo 17. apríla 2013 ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú a potom nálezom č. k. IV. ÚS 713/2013-39 z 27. marca 2014 (právoplatným 18. júla 2014) vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred ústavným súdom a vo zvyšnej časti sťažovateľovi nevyhovel, keď, vychádzajúc predovšetkým z dovedejšej dĺžky namietaného konania, ako aj zo skutočnosti, že uložil okresnému súdu v jeho ďalšom priebehu konať bez zbytočných prietáhov, dospel k záveru, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nie je nevyhnutné poskytnúť sťažovateľovi vyšší stupeň ochrany aj priznaním primeraného finančného zadosťučinenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ s poukazom na početnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k problematike zbytočných prietáhov v súdnom konaní zdôrazňuje, že zbytočné prietahy boli spôsobené najmä v odvolacom konaní pred krajským súdom, ktorý sa opakovane nevysporiadal s jeho opodstatnenými tvrdeniami a stotožnil sa s názorom okresného súdu v rozpore s § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ako aj v rozpore s výslovným príkazom dovolacieho súdu. Celková doterajšia dĺžka napadnutého konania ku dňu podania ústavnej sťažnosti predstavuje takmer 13 rokov s absenciou právoplatného rozhodnutia, hoci ide o pracovnoprávny spor, ktorý patrí medzi tzv. prioritný typ konania vyžadujúceho si osobitnú pozornosť zo strany konajúceho súdu. Sťažovateľ argumentuje aj mimoriadnym významom a citlivosťou predmetu súdneho sporu, čím odôvodňuje aj požadovanú výšku finančného zadosťučinenia 20 000 eur.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/74/2025 z 12. marca 2025, ktoré si ústavný súd vyžiadal vo fáze prerokovania ústavnej sťažnosti (§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde), poukázal na stanovisko predsedu senátu a uviedol, že vec sťažovateľa sp. zn. 5CoPr/14/2015 mu prvýkrát napadla 19. novembra 2015 a bola rozhodnutá potvrdzujúcim rozsudkom 25. októbra 2016, vec pod sp. zn. 5CoPr/7/2019 napadla 27. júna 2019 a rozhodnutá bola zrušujúcim uznesením 22. novembra 2019, vec vedená pod sp. zn. 5CoPr/4/2022 napadla 26. apríla 2022 a bola rozhodnutá druhým potvrdzujúcim rozsudkom z 30. mája 2023 a napokon vec pod sp. zn. 5CoPr/14/2024 napadla 20. decembra 2024 a zatiaľ rozhodnutá nebola. Poznamenal, že vybavenie veci je všeobecne závislé od celkového počtu prejednávanych vecí, ich rozsahu, výšky nápadu do senátu, pričom k posunu môže prísť po personálnom doobsadení senátu 5Co počnúc 1. aprílom 2025. Referujúcim sudcom vo všetkých označených veciach sťažovateľa bol JUDr. Milan Chalupka, ktorému bol podľa § 22 ods. 1 a 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu 14. októbra 2024. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutí nevysporiadal so všetkými opodstatnenými tvrdeniami sporovej strany, resp. nereagoval na odvolateľom vytknuté tzv. vady v konaní pred súdom prvej inštancie, toto nemohli ostatní členovia senátu 5Co nijako ovplyvniť.

6. Krajský súd ďalej poukázal na to, že jeho senáty rozhodujú veci podľa poradia ich nápadu a že z rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva ústavne akceptovateľná doba odvolacieho konania v trvaní jedného roka. Konania na odvolacom súde vedené pod sp. zn. 5CoPr/14/2015, 5CoPr/7/2019, 5CoPr/4/2022 a 5CoPr/14/2024, sťažovateľom napadnuté z dôvodu možného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, splňajú v súlade s judikatúrou ústavného súdu akceptovateľnú dobu pre trvanie odvolacieho konania [rozhodnutia vydané po 11 mesiacoch, 5 mesiacoch a 13 mesiacoch od ich napadnutia odvolaciemu súde; pre aktuálne prebiehajúce konanie zatiaľ 3 mesiace (teraz 4 mesiace, pozn.)]. S ohľadom na uvedené vo vzťahu k postupu krajského súdu je ústavná sťažnosť nedôvodná.

7. Po prijatí časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konania sa krajský súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprV/74/2025 z 9. apríla 2025 pridržel svojho pôvodného vyjadrenia z 12. marca 2025 bez nutnosti jeho ďalšieho doplnenia.

III.2. K ústnemu pojednávaniu:

8. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

10. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (resp. strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. To platí nesporne aj pre odvolací súd.

11. Súdne konanie vo veci sťažovateľa začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keď táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala z dikcie § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach upravuje zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania v čl. 17. Podľa § 157 ods. 1 CSP (v danom prípade v spojení s § 378 ods. 1 CSP) súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 100 OSP).

12. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlander proti Francúzsku z 27. 6. 2000, č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková proti Slovensku zo 16. 12. 2003, č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa (m. m. III. ÚS 489/2018).

13. K zložitosti veci sa už ústavný súd vyjadril v náleze vo veci sp. zn. IV. ÚS 713/2013 (bod 1 na strane 10), keď o. i. konštatoval, že pracovnoprávne spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy súdov a aj preto ju z právneho hľadiska nepovažuje za zložitú. Pritom zároveň zdôraznil, že z hľadiska predmetu sporu ide o vec existenčnej povahy, a preto k nej treba pristupovať s osobitnou starostlivosťou. S účinnosťou od 1. júla 2016 boli individuálne pracovnoprávne spory zaradené medzi tzv. spory s ochranou slabšej strany (§ 316 až § 323 CSP).

14. Reflektujúc predmet sporu (bod 2 tohto nálezu, pozn.), je primárne nutné zopakovať, že pracovnoprávny spor sa i v zmysle judikatúry ESLP zaraďuje medzi tzv. privilegovaný typ konania, ktorý si nielen z hľadiska jeho významu pre sťažovateľa, ale i z objektívnych dôvodov zasluhuje zvýšenú pozornosť (osobitne od účinnosti nových procesných predpisov), ktorá vo všeobecnosti vyžaduje aj od krajského súdu ako súdu odvolacieho postup s osobitnou starostlivosťou a rýchlosťou, čo v napadnutom konaní uskutočnené nebolo.

15. V správaní sťažovateľa neboli zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by osobitne vplývali na dĺžku konania, a to ani z dôvodu, že sťažovateľ má trvalý pobyt v zahraničí a podľa nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 713/2013-39 z 27. marca 2014 neovláda úradný jazyk.

16. V súvislosti s tým ústavný súd primárne zdôrazňuje, že konanie súdu druhej inštancie je v rámci civilného sporového procesu koncipované spôsobom, keď odvolací súd môže a nemusí vo veci nariadiť odvolacie pojednávanie, čím zákonodarcia sledoval práve rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť odvolacieho konania, a teda ak odvolací senát rozhoduje o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemožno iba z tohto dôvodu časový úsek v danej situácii od podania odvolania (keď začína odvolacie konanie), resp. od dôjdenia spisu odvolaciemu súdu (keď začína konanie na odvolacom súde) do konečného rozhodnutia súdu druhej inštancie označiť ako „nečinnosť“ (m. m. I. ÚS 35/2021, I. ÚS 64/2022).

17. Napokon ústavný súd hodnotil aj samotný postup krajského súdu v napadnutom konaní ako tretie kritérium. Predmetná vec sťažovateľa sa na odvolacom súde nachádzala už trikrát a teraz ju krajský súd prejednáva a rozhoduje po štvrtýkrát. Hoci samotná dĺžka jednotlivých odvolacích konaní nebola neprimeraná, nemožno však nezohľadniť dve zrušujúce uznesenia najvyššieho súdu, keď sa odvolací súd nevedel vysporiadať s jeho právnym záverom a hneď na prvýkrát odstrániť vytýkané vady odôvodnenia svojho rozhodnutia.

18. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty

týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. III. ÚS 446/2018, I. ÚS 163/2021, I. ÚS 537/2023).

19. O neefektívnej a nesústreďenej činnosti krajského súdu a jeho nesprávnom postupe svedčí opakované zrušenie jeho rozsudkov dovolacím súdom, čím do značnej miery prispel k celkovej dnes už extrémnej dĺžke trvania súdneho sporu, ktorá výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote. Keďže konanie na súde prvej inštancie bolo vzhľadom na kogentnú povahu § 390 CSP zavŕšené rozsudkom sp. zn. 18Cpr/3/2012 z 11. januára 2022, najväčšia časť zodpovednosti za konanie trvajúce viac ako 12 rokov objektívne ide na ťarchu krajského súdu.

20. Ústavný súd už niekoľkokrát judikoval, že ani právne či skutkovo náročnejší prípad nesmie trvať v právnom štáte dlhú dobu. Časový horizont toho, kedy sa strane konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostavajú kontúry spravodlivosti v očiach dotknutých strán v konaní, ako aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, jeho inštitúcie a právo, čo je základnou podmienkou na fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu (m. m. I. ÚS 688/2014, IV. ÚS 59/2023).

21. Pokiaľ ide o obranu krajského súdu, že na celkovú dĺžku konania mala vplyv nadmerná zaťaženosť príslušného súdneho oddelenia a neprimeraný počet nerozhodnutých vecí po odchode referujúceho sudcu (bod 5 odôvodnenia tohto nálezu, pozn.), predmetné tvrdenie síce možno vnímať ako objektívne, na strane druhej ústavný súd dáva do pozornosti, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020). Neadekvátne je aj obrana krajského súdu, že ostatní členovia odvolacieho senátu 5Co nemohli nijako ovplyvniť vytknuté tzv. vady v konaní pred súdom prvej inštancie. V odvolacom konaní nerozhoduje referujúci sudca sám, pričom podstatou odvolania v apelačnom systéme opravných prostriedkov je možnosť napadnúť rozhodnutie po stránke skutkovej aj stránke právnej, čím je daný aj rozsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu (§ 383 a § 384 CSP) vrátane možnosti nápravy väd konania pred okresným súdom, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok (osobitne z hľadiska predmetu konania). Taktiež poukazovanie na vybavovanie vecí podľa poradia ich nápadu nemôže obstať nielen vzhľadom na predmet sporu, ale najmä na to, že ide o vec dvakrát zrušenú dovolacím súdom, ktorá nepochybne vyžaduje zvýšenú pozornosť aj zo strany vedenia krajského súdu a okrem toho aj nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 713/2013-39 z 27. marca 2014 a v ňom vyslovený príkaz konať, i keď v tom čase len vo vzťahu k okresnému súdu, robí vec prednostnou vzhľadom na previazanosť prvoinštančného a odvolacieho konania.

22. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že ničím neospravedliteľným neefektívnym postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k neprimeraným priet'ahom, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

23. Keďže v čase rozhodovania ústavného súdu stále nebolo o odvolaní s'ťažovateľa rozhodnuté, ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde formuloval príkaz krajskému súdu konať (bod 2 výroku nálezu).

24. Čo sa týka požadovaného finančného zadost'učinenia, ústavný súd, zohľadniac konkrétne okolnosti posudzovanej veci, priebeh napadnutého konania vedeného na všetkých inštanciách všeobecných súdov (aj opakovane), predmet sporu, ako aj rozsah práva s'ťažovateľa, ktoré bolo porušené, dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia 3 000 eur (výrok 3 tohto nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu s'ťažovateľa nevyhovel (výrok 4 tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

25. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania pred ústavným súdom ústavný súd vychádza z § 73 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého účastník konania na ústavnom súde v zásade sám znáša trovy takého konania a len v odôvodnených (i) prípadoch môže (ii) podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesoch (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd teda disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 357/2021, I. ÚS 418/2022). Zo zákona o ústavnom súde pritom ani nevyplýva, že ústavný súd rozhoduje o náhrade trov konania, ako to je pri všeobecných civilných a správnych súdoch.

26. S'ťažovateľ sa domáhal náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktoré nevyčíslil. Hoci zákon o ústavnom súde priamo neukladá povinnosť trov konania vyčísliť, na druhej strane nemôže byť ani povinnosťou ústavného súdu, aby tieto vypočítaval sám (m. m. I. ÚS 106/2025). Keďže s'ťažovateľ musí byť počas celého konania pred ústavným súdom zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čo má aj primárny obsahový význam, lebo ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného návrhu (§ 45 zákona o ústavnom súde), ústavný súd v tomto smere s odkazom na § 43 ods. 1 a 2 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde nielen očakáva, ale i vyžaduje aj určitú odbornú úroveň odôvodnenia ústavnej s'ťažnosti vrátane určitosti s'ťažnostného petitu, ku ktorému patrí aj vyčíslenie výšky požadovanej náhrady trov konania (m. m. I. ÚS 532/2024).

27. Ústavný súd, vychádzajúc aj z obsahu ústavnej sťažnosti a zo všetkých okolností prejednávanej veci, sťažovateľovi tak náhradu trov konania pred ústavným súdom nepriznal [§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 5 výroku tohto nálezu)].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. apríla 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu